

Neděle 22. po sv. Trojici

1Tes5, 1-10

8.11.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je a který přijítí má.
Milost vám všem, kteří se obléháte do víry, naděje a lásky.

Introit:

Zachrání ho jeho paže, podepře ho jeho spravedlnost.
Oděl se spravedlností jako pancířem a na hlavě má prilbu spásy,
oděl se rouchem pomsty, jako pláštěm zahalil se rozhorlením.

Píseň: 15

Čtení: Ez13, 8-16

Píseň: 440

Kázání: 1Tes5, 1-10

Co očekáváme jako křesťané? A očekáváme vůbec něco? Očekáváme druhý příchod Páně? Vyhlížíme Ježíše Krista. Ptáme se spolu s Tesalonickými po druhém příchodu Páně. Neuspalo nás křesťany to, že již dva tisíce let se nic neděje? Pán nepřichází. Přicházejí jiné důležitější věci. Ty je potřeba vyřešit, ale druhý příchod Ježíše Krista? Nezapomněli jsme na něj?

Nevím, na tyto otázky si musí každý odpovědět sám. A toho, kdo chce najít odpověď na otázku po druhém příchodu Pána, zvu k přečtenému textu.

Svědék víry Pavel, ale hlavně jeho adresáti, tuto otázku řeší. Kdy už, kdy to nastane? Kdy se konečně sejdem se svým mistrem, Pánem? Zažijeme to? Není to jen taková chiméra, útěcha pro ty, kteří se ve strastech svého života upínají k plané naději? Zní nám stejně naléhavě jako kdysi Tesalonickým otázka: Kdy, kdy parusie – druhý příchod – nastane; nebo je to nám jedno?

O časích pak a chvílech, bratří, nepotřebujete, aby vám psáno bylo. (Opět lépe kraličtí.) Jako by časy, tedy „chronos“ oživil, stal se živou součástí života. Pravidelné chození chronu nám odměřuje minuty, hodiny, dny i roky. S pravidelností odpočítává čas, který ještě zbývá.

To neustálé tikání, které je nepřeslechnutelné. Kdy? A ještě něco: není to jeden čas, jedno tiknutí minuty, nějaký průsečík. Jsou to časy. Tedy určité přícházení, které má pro člověka trvání a průběh. Časy, které defilují a někam směřují.

A potom druhá siločára: chvíle neboli ‚kairos‘. Chvíle, o kterých zná jenom Hospodin. Tedy chvíle, kdy se protne čas Božího počítání s časem lidským. Kdy? Kdy se tyto časy už konečně protnou? Kdy nastane ta chvíle, kdy bude všechno zřejmé?

Na naši zvědavost svědek Pavel dává trochu ironickou odpověď. *Nepotřebujete, aby vám psáno bylo*. Jako by svědek víry říkal: Nepotřebujete vědět, kdy. Vy potřebujete vědět úplně něco jiného. Hledte, abyste byli ve světle, bděte a buďte strážliví.

Není potřebné, abychom zde dokonale odhalili časy a chvíle, kdy nastane druhý příchod Krista. Dokonce Pavel Tesalonické i nás ujišťuje *sami výborně víte, že ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde*. Ano, neznáme časy a chvíle; a koukejte, ať to nepropásknete.

Obrazy, které Pavel používá, jsou všem dobře známé a srozumitelné. Noc, zloděj, strach, zabezpečení domácnosti proti vniknutí, nemožnost uhlídat zloděje. Nemožnost si druhý příchod nějak ošéfovat.

Tma, která spočívá v tom, že někteří ve sboru říkají „*je pokoj, nic nehrozí*“. Tma těch, kteří takto mluví, je v tom, že zapomněli vyhlížet. Zapomněli, že nežijeme minulostí, ale budoucí přítomností. Zapomněli na život oddaný Kristu. Tma, opilství, spánek – naproti tomu stojí světlo, strážlivost, bdělost, Jsou to protivy. Je zřejmé, na jaké straně má křesťan stát.

Pavel povzbuzuje tesalonické bratry a sestry, aby si uvědomili, kde se nacházejí. A vidí je jako ty, kteří díky očekávání na Krista se přibližují setkání. *Vy všichni jste synové* (dodejme sestry) *světla a synové* (dodejme sestry) *dne*. *Nepatříme noci ani temnotě*. Tak křesťan svým ustrojením má být synem či dcerou světla a dne. Na křesťanech se jako slunce odráží Kristova sláva.

Křesťan místo toho, aby vypočítával druhý příchod Páně, má být strážlivý, bdělý a má být na světle. Pavel tak bratry a sestry povzbuzuje. Jako by říkal, vždyť už jste jednou zažili, co je to světlo, den, strážlivost pohledu, bdělost, která prohlédne ve chvíli nebezpečí.

Proto, *oblecme si víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přílbu*. Žít ve dne, být světlem, být strážlivým a bdělým, to chce ochranu. Tesaloníctí, ale i my se máme přichystat k boji. Nebude to pravděpodobně boj jednoduchý. Budeme při něm zraňováni a bude se útočit nejen na nás. Abychom z boje vyšli vítězně a nevykrváceli jsme, máme od Boha přijmout zbroj: víru, lásku a naději. Tento kalibr zbraní nás má ochránit nejen při boji, ale především před námi samými.

Odpověď na otázku, proč lze z tohoto boje vyjít živi, spatřuji v posledním přečteném verši. *On zemřel za nás, abychom my, ať živí či zemřelí, žili spolu s ním*. „Za nás“ by se dalo přeložit i „v náš prospěch, kvůli nám, pro nás“. Ten důvod se zdá prostý. Ježíš umřel, abychom – ať živí či mrtví – žili. To je to hlavní sdělení. Kristova smrt má pro nás jediný cíl: abychom společně s ním žili v Božím království. Život, který nám získá víra, láska i naděje, tato převýtečná zbroj je životem v Boží blízkosti, ať žijeme nebo ať umíráme. Křesťan si nemusí dělat starosti s jistotou spásy. To, s čím si křesťan starosti dělat má, je, aby byl na den Páně připraven, aby naplňoval své posvěcení.

Poslání:

Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Požehnání:

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám;
ne jako dává svět, já vám dávám.
Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!
Amen.

Píseň: 167